

[Bolvig]

Det radikale venstre er f. eks. glad for jobtilbudsordningen. Vi venter os meget af den og håber og tror, at erhvervslivet også i egen interesse vil gøre sit yderste for at tilbyde langtidsledige beskæftigelse i den private sektor. Vi er villige til at forlænge moratorieordningen til 1. april for at give erhvervslivet og arbejdsformidlingen fornøden tid til det forberedende arbejde, idet vi nok må erkende, at diverse cirkulærer er blevet udsendt for sent, og at fastsættelsen af definitioner om rimelige tilbud har taget megen tid.

Det er glædeligt, at Arbejdsgiverforeningen er aktivt deltagende, og med en ekstra indsats fra arbejdsformidlingen, arbejdsmarkedsnævnene, kommuner og amter er der i det mindste håb om, at erhvervslivet vil kunne absorbere flere end den anslåede tredjedel.

Bliver ordningen en succes, har vi her nøglen til en virkelig formindskelse af ledigheden. Jo før en arbejdsledig får et jobtilbud, jo bedre. Der hersker ingen tvivl om, at de skadelige psykologiske følger af ledighed melder sig hurtigt. Har man forgæves forsøgt at få et arbejde, og har man prøvet at blive vejret og fundet for let, indtræffer der hurtigt en apati, som ikke må forveksles med arbejdsskyhed. Kun få, tror jeg, i dette ting kan vel sætte sig ind i, hvordan det føles for folk, der uden held har forsøgt at finde et job, at høre udtalelser og proklamationer om, at der i virkeligheden kun er et ganske ringe antal arbejdsløse.

I debatten om efterløn talte mange, f. eks. fra fremskridtspartiet og det konservative folkeparti, om et gruppepres mod de ældre for at få dem til at forlade arbejdsmarkedet. Det er i hvert fald intet imod det pres, de ledige og deres familier må føle, når de hører og læser udtalelser fra de samme partier, eller når de ser forslag om en trinvis nedsættelse af dagpengene.

Hvis det viser sig, at det private erhvervsliv, kommuner og amter, får svært ved at placere de langtidsledige, bør staten gå mere aktivt ind. Gennemførelsen af en ekstra postombæring vil f. eks. give en række nye job både i by og på land.

Som fremhævet i sidste uge er det radikale venstre glad for at medvirke til gennemførelsen af efterlønsordningen. Vi tror, at mange ældre vil vælge at gå på efterløn, og at antallet af nye job vil blive større end anslået af

arbejdsministeren. Vi imødeser den forbedrede arbejdsløshedsstatistik og har, som arbejdsministeren ved, presset stærkt på for at få arbejdsformidlingen forbedret, så det helt nødvendige opsøgende arbejde kan forstærkes. Der er sket en udvidelse af arbejdsformidlingens mandskabsstyrke, men ikke nok efter det radikale venstres opfattelse. Meget kontrol- og stemplingsarbejde kan spares for det mere givende kontaktarbejde. Den enkelte arbejdsformidlingsmedarbejder må have tid til at lære sine klienter at kende og til at følge de enkelte virksomheder i sit område.

Megen kritik af arbejdsformidlingen skyldes for ringe gensidigt kendskab til hinanden. Arbejdsformidlingen blev skabt, da vi de fleste steder i landet manglede arbejdskraft, og er således ikke formet, i hvert fald mandskabsmæssigt, til at klare den langt mere presserende situation, vi står i i dag. Tænk blot på den lange række af nye arbejdsopgaver, vi har pålagt formidlingen i det sidste år! Hvis jobtilbudsordningen ikke bliver den succes, vi håber på, vil jeg påstå, at det først og fremmest skyldes, at vi ikke er villige til at give formidlingen det nødvendige værktøj.

Vil det være en god idé at pålægge det offentlige at bruge arbejdsformidlingen ved ansættelser? Det vil helt sikkert forøge formidlingens prestige. AF lider under, at de mest attraktive stillinger tilbydes og besættes uden om formidlingen.

Jeg vil også fremhæve, at virkningen af kommunernes og amternes inddragelse i arbejdsløshedsbekæmpelsen først nu begynder at slå fuldt igennem. Tilskud til oprettelsen af ekstraordinære lære- og praktikpladser, tilskud til ansættelse af unge samt etablering af en række uddannelsesstilbud har en betydelig effekt. Jeg bemærkede, at ministeren nævnte, at omkring 17.000 unge nyder godt af de forskellige ordninger. Disse initiativer og forskellige øgede muligheder for erhvervslivet for at opnå lån og tilskud, bl. a. til produkt- og designudvikling, maskinindkøb og bygningsforbedringer, rækker dog ikke nok. Tallenes tale er desværre stadig overordentlig dystre. Selv de bedste ordninger og ekstraordinære foranstaltninger kan ikke afskaffe ledigheden. Vi må bringe eksporten i vejret og samtidig formindske importen. Denne udvikling er så småt i gang, og svælget mellem eksport og import er i de seneste måneder mindsket. Industriens forud-